

Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Öğretim Üyesi ve Endüstriyel Sanatlar Yüksekokulu Müdürü Prof. Zehra Çobanlı;
“Türkiye’deki seramik bölümlerinin toplanarak yenilenme için gerekli çalışmalara başlamaları gerekir”

Anadolu University Faculty of Fine Arts, Director of School of Industrial Arts,
 Prof. Zehra Çobanlı;
“Ceramics departments in Turkey should get together and start work necessary for innovation”

Röportaj - Interview:
 Şerife **Deniz Ulueren**
serife@serfed.com

1958 Bandırma doğumlu. 1981 Lisans - Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, 1984 Yüksek Lisans- Mimar Sinan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1986 Sanatta Yeterlik- Marmara Üniversitesi, 1987 East Sydney Teknik Kolej- Sydney-Avustralya, 1987 Granville Teknik Kolej Koordinatörlüğü- Sydney, 1989 Anadolu Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü'nde Öğretim Üyeliği- Eskişehir. 1989 Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi

Born in Bandırma in 1958. 1981, B.A.- Marmara University Faculty of Fine Arts, 1984 M.A. - Mimar Sinan University Social Sciences Institute, 1986 Art Proficiency - Marmara University, 1987 East Sydney Technical College - Sydney-Australia, 1987 Granville Technical College Coordinator - Sydney, 1989 Anadolu University, Faculty of Fine Arts Ceramic Department Member of

“Sevmek dokunmaktır derler ya, işte öyle bir şey. Çamura dokunduğunuzda ondan ayrılamıyorsunuz”

Seramik Bölümü Lisansüstü Eğitim Programları'nın kurulmasına öncülük etti. 1993 Monbusho Bursu'nu kazanarak, Tokyo Güzel Sanatlar ve Müzik Üniversitesi'nde çalıştı. 1996'da Profesör oldu. 2005 Anadolu Üniversitesi Endüstriyel Sanatlar Yüksekokulu Müdürlüğü'ne atandı. 1990'dan 2007 Şubat ayına kadar Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölüm Başkanı olarak görev yaptı..

Şerife Deniz Ulueren: Öncelikle seramikle tanışma hikayenizi sizden dinlemek isteriz?

Zehra Çobanlı: 1976 yılında, Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksekokulu sınavları için İstanbul'a geldiğimde tercihim daha az ön kayıt yaptırıldığından Seramik Bölümü için kullanmıştım. Sınava 8000 kişi girmişti. Seramik Bölümü'nü 14 kişi kazanmıştı. Ben de bölüm sınavını kazanarak seramik eğitimine başlayan şanslı öğrencilerdendim.

Ş.D.U: Sizin seramik yapmaktan beklediğiniz neydi, sizi seramikle bütünleştiren olay neydi, neden hayatınıza seramik girdi?

Z.Ç: Öğrenciliğim sırasında seramiği seçmekle doğru karar verdiğimi anlamıştım. Tam bana göreymi. Sevmek dokunmaktır derler ya, işte öyle bir şey. Çamura dokunduğunuzda ondan ayrılamıyorsunuz. Hissederek dokunuyorsanız o hayatınızın bir parçası oluyor. Sizin yaşam biçiminizi şekillendiriyor. Tabi hocalarınızın etkisi de çok büyük. Hocalarınızı severseniz dersi de seviyorsunuz. 1. sınıf bitiminde rahmetle anacağım hocam Haluk Tezonar beni Söğüt Seramik Fabrikası'nın desen yarışmasına katılmam için teşvik etmişti. Çalışırken, hazırlanırken kendimi unuttuyordum. Ayrıca o fabrikada daha önce staja müracaat etmiş, kabul edilmemişim. Çintemani isimli bir karo tasarımı ile katıldım. Yarışma sonunda 1. man-siyonu aldım. Bu ödül hayatımı değiştirdi. Çünkü ödülleri hep hocalarımız almıştı. Ben 1.sınıf öğrencisiydim. Ödül töreninde o zaman fabrika genel müdürü olan İsmet Milör neden fabrikada staj yapmadığımı sordu. Müracaatımın kabul edilmediğini söylediğimde hemen bu çocuğu staja alın dedi. Öğrencilik yıllarımın en güzel

Faculty – Eskişehir. 1989 Pioneers establishment of graduate programs in Anadolu University, Faculty of Fine Arts Ceramic Department. 1993 Studied at Tokyo Fine Arts and Music University under Monbusho scholarship. Became Professor in 1996. Appointed as Director of Higher School of Industrial Arts of Anadolu University in 2005. Served as Anadolu University Faculty of Fine Arts Ceramics Department Head from 1990 until 2007.

Şerife Deniz Ulueren: First we would like to hear the story of your getting introduced to ceramics, from you?

Zehra Çobanlı:When I came to Istanbul for Applied School of Fine Arts in 1976, I had used my choice for Ceramics Department because there were fewer preliminary registrations. 8,000 people took the exam. 14 people won the Ceramic Department. I was one of those lucky students starting studying ceramics, passing the department exam.

Ş.D.U: What was it you expected from making ceramics; what was the event integrating you with ceramics; why did ceramics come into your life?

Z.Ç: I had realized that I had made the right decision by choosing ceramics when I was a student. It was just for me. They say to love it to touch, this is something like that. When you touch clay, you can't leave it. If you touch with feeling, it becomes a part of your life. It shapes your way of life. Of course, the influence of your professors is very significant. If you like your professors, you like the course. The end of my freshman year, my professor Haluk Tezonar, who I remember with respect, had urged me to participate in the design contest in Söğüt Seramik Plant. I used to forget myself when I studied and getting prepared. Also, I had applied for training in that plant before and I was not accepted. I participated with a tile design called Chintemani. I won the first honorary mention in the contest. This prize changed my life because the prizes were won all by our professors. I was a freshman student. In the awards ceremony, İsmet Milör, who was then General Manager of the plant, asked me why

“Ceramics departments in Turkey should get together and start work necessary for innovation”

Sanat / Art

Mart-Nisan / March-April 2007/ No.20

anlarından biri olan bu yarışma ve yaptığım staj, benim kendime olan güvenimi arttırdı, azimli olursam ve çalışırsam istediğim her şeyi yapabileceğimi öğretti, beni seramiğe daha fazla bağladı.

Yüksek lisans programları ve sanatta yeterliliğimin ardından bazı şeylerin hala eksik olduğunu düşündüğümünden kendimi geliştirme olanaklarını araştırırken Avustralya'dan kabul geldi. East Sydney Technical College'de Seramik Astarları ve Stoneware üzerine çalıştım. Tabi tüm bunlar benim geleceğimi, sanatsal çalışmalarımı, akademik yaşantımı şekillendiren etkinlikler oldu. 1990 yılı başında Prof. Dr. Yılmaz Büyükerşen'in daveti ile Avusturalya'dan dönerek Anadolu Üniversitesi'nde kurulmakta olan Seramik Bölümü'nde göreve başladım.

Ş.D.U: Sürekli yurtdışı konferans ve davetlerde sanat ve eğitim etkinliklerinde bulunuyorsunuz. En son Çin'de dünya üniversiteleri sanatçıları ve öğrencileriyle buluştunuz. Burada edindiğiniz izlenim, dünya seramik eğitim ve konferansların ortak buluşma noktasını bizlerle paylaşırsanız.....

Z.Ç: Etkinliklerin ortak buluşma noktası şüphesiz seramik eğitiminin iyileştirilmesi, seramik sanatının geliştirilmesi, daha donanımlı bireyler yetiştirilmesidir. Bizde yaygın olarak kullanılmayan pişirme ve sırlama yöntemlerini örneğin Japonya'daki etkinlikte bir hafta süreyle Anagama, Naborigama gibi geleneksel Japon fırınlarında redüksiyonu pişirme yöntemlerini öğrendiler, denediler. Kül sırları ve kullanımlarıyla olan bilgilerini pekiştirdiler. Çin'de, Japonya'da, Kore'de, Meksika'da, Amerika'da geleneksel ve günümüz

I didn't do my training at the factory. When I said I was not accepted, he right away said take this kid to training. This contest and my training, which were one of the most beautiful moments of my student years, enhanced by self confidence; taught me that if I have the resolve and if I worked, I could do anything I wanted. It tied me to ceramics even more.

Since after graduate programs and my art proficiency, I still thought that some things were missing; as I was exploring the opportunities for self-development, I got an acceptance from Australia. I worked on Ceramic Linings and Stoneware in East Sydney Technical College. Of course, all these became events shaping my future, my artistic work and my academic life. Upon invitation by Prof. Dr. Yılmaz Büyükerşen, I returned from Australia in early 1990 and started at Ceramic

Department which was on the way to being established in Anadolu University.

Ş.D.U: Continuously you participate in art and educational activities at international conferences and invitations. Most recently, you met with world university artists and students in China. Could you share the impression you got there; the common meeting point of world ceramic education and conferences....

Z.Ç: The meeting point of events is, of course, undoubtedly improvement of ceramic education, advancement of ceramic art and developing better equipped individuals. For example, in the activity in Japan, they learned the firing and glazing techniques which are not popular here, they learned reduction firing techniques in traditional Japanese kilns in Anagama and Naborigama for a week and tried them. They reinforced their knowledge of

seramikleri hakkında bilgilerini yenilediler, müze ve sanat galerilerinde bolca vakit harcadılar. Ünlü seramik sanatçıları ile tanıştılar, onların atölyelerini gezdiler, yaşam biçimlerini gördüler, anladılar. Gidilen her ülkenin modern sanat galerileri ve müzeleri gezildi. Kendi kültürümüzü onlara tanıtmaya olanağı bulduk. Sahip olduğumuz olanakları karşılaştırma olanağı seramik eğitimi veren bir Seramik Bölümü olarak dünyadaki yerimizi anlamamızı sağladı. Tabii en önemli konuların başında bilgilerin paylaşılması oldu. 8 yılın ardından ISCAEE yani "Uluslararası Seramik Sanatı Eğitimi ve Değişim" isimli uluslararası bir dernek kuruldu. Derneğin Genel Başkanlığına Tokyo Güzel Sanatlar Üniversitesi'nden Seramik Sanatçısı Prof. Fumio Shimada seçildi. Ben hem kurucu üyeyim, hem de yönetim kurulu üyesi olarak

seçildim. ISCAEE'nin amaçları da bizim eğitim anlayışımız paralelindedir.

Ş.D.U: ISCAEE'yi biraz ayrıntılı açıklar mısınız?

Z.Ç: 1992 yılında Japon hükümetinin Monbusho bursunu kazanarak Tokyo Güzel Sanatlar ve Müzik Üniversitesi Seramik Bölümü'nde 2 yıla yakın araştırmacı olarak bulunmuştum. Ardından 1996 yılında tekrar Japonya'ya gittiğimizde aynı okulun Seramik Bölümü ve Amerika Tacoma Community College'nin böyle bir değişimi başlattığını öğrendik. Prof. Engin Ataç'ın da önerisiyle biz de 1997 yılında bu ağa dahil olduk. 2006 yılında bu çalışmaların sonucu olarak "Uluslararası Seramik Sanatı Eğitimi ve Değişim" adında bir dernek olarak kuruldu. Merkezi Japonya'da. Şu anda Çin, Amerika, İngiltere, Kore, Türkiye, Japonya, Meksika, Almanya ve Avustralya'dan

üyelerimiz var. Her yıl bir üniversite ev sahibi olarak o yılın etkinliklerini düzenliyor. Etkinlikler konferans, workshop, öğrenci ve öğretim üyelerinin karma sergileri, müze, fabrika, sanatçı atölyeleri ve arkeolojik alan gezilerini kapsıyor. Geçen yıl Çin'de toplandık. Bu yıl ev sahibi İngiltere olacak.

Ş.D.U: Sanat eğitimi veren ve sürekli yurtdışı etkinlikleri takip eden bir profesör olarak, Türkiye'de sizce seramik eğitiminin bulunduğu noktayı, eksikleri, artıları, geleceğini ve profilini çizerseniz, bizlere neler söylemek istersiniz?

Z.Ç: Bugün Türkiye pek çok üniversitenin Güzel Sanatlar Fakültelerinde seramik eğitimi verildiği görülmektedir. Aynı zamanda pek çok üniversitede 2 yıllık meslek yüksekokulları vardır. Ancak 3-4 bölüm dışında yeterli öğretim elemanı bulunmamaktadır. Öğretim

ash glazes and use. They renewed their knowledge in China, Japan, Korea, Mexico and America on traditional and current ceramics. They spent ample time in museums and art galleries. They met famous ceramic artists, they toured their studios, saw their way of life and understood them. Modern art galleries and museums of every visited country were toured. We got the chance to introduce our own culture to them. The possibility of comparing the opportunities we have allowed us to understand our place in the world as a ceramics department providing ceramic education. Of course, the most important subject was sharing of information. An international association called ISCAEE, that is, "International Ceramic Art Education and Exchange" was founded after 8 years. Ceramic artist Prof. Fumio Shimada from Tokyo Fine Arts University was elected as Chairman of the Association. I am both a

founding member and also was elected as a member of the board. The objectives of ISCAEE are in parallel with our educational concept.

Ş.D.U: Could you give some more detail on ISCAEE?

Z.Ç: Winning the Monbusho scholarship of Japanese government in 1992, I was at Tokyo Fine Arts and Music University Ceramics Department as a researcher for close to two years. When I went to Japan again in 1996, we learned that the Ceramics Department of the same school and America Tacoma Community College started such an exchange. Upon proposal of Prof. Engin Ataç, we were included in this network in 1997. In 2006, as a result of these efforts, an association named "International Ceramic Art Education Exchange" was founded. It is based in Japan. Presently, we have members from China, America, England, Korea, Turkey, Mexico,

Germany and Australia. Every year, a University organizes the events of that year as host. Events cover conferences, workshops, mixed exhibitions by students and members of faculty and museum, plant, art studio and archaeological site trips. Last year we convened in China. This year's host will be England.

Ş.D.U: As a professor who offers art education and follows international events continuously, what would you like to tell us if you draw the point ceramic education is at in Turkey, its minuses, pluses, future and profile?

Z.Ç: Today, we see that ceramic education is provided in the fine art faculties of many Universities in Turkey. At the same time, there are 2-year professional colleges in many Universities. But there is no sufficient academic staff, save 3-4 departments. Academic staff don't have pedagogical education certificates and I

Sanat / Art

Mart-Nisan / March-April 2007/ No.20

“Türkiye’deki tüm seramik bölümleri için innovasyon gerekli. Amaç, hedef, vizyon belirlemeleri lazım. Öğrencilere olanaklar verilmeli, teknik donanım arttırılmalı, Avrupa Birliği ile yapılan Erasmus, Sokrates gibi eğitim değişim programlarına öğrencilerin katılımı desteklenmeli, yurt dışı ile ilişkiler geliştirilmeli”

“Innovation is necessary for all ceramics departments in Turkey. They have to set a purpose, a target, a vision. Students must be given facilities. Technical equipment must be increased; participation of students in educational exchange programs like Erasmus and Socrates done with European Union must be supported, Relations with other countries must be developed”

elemanlarının pedagojik eğitim sertifikaları yoktur ve ben bunu çok önemsiyorum. Yeterli donanım ve malzemeleri bulunmamaktadır. Öğrencilere olanaklar verilmeli, teknik donanım arttırılmalı, Avrupa Birliği ile yapılan Erasmus, Sokrates gibi eğitim değişim programlarına öğrencilerin katılımı desteklenmeli, yurtdışı ile ilişkiler geliştirilmeli. Anadolu Üniversitesi’nde, bölümümüz de bu ilişkilere başladı. Önemseydiğim diğer konulardan biri de seramik sektörü ile olan ilişkilerin arttırılmasıdır. Şu ana kadar gerçekleştirilen ilişkiler karşılıklı iyi niyetli, olumlu ancak yetersizdir. Türkiye’de eğitim veren tüm seramik bölümlerinin en kısa zamanda toplanarak innovasyon için gerekli çalışmalara başlamalarının gerekli olduğunu, hatta bunun bir zorunluluk haline geldiğini düşünüyorum. Amerika’da böyle bir birlik var. NCECA, her yıl düzenli bir üniversitede toplanıyor. Umuyorum en yakın gelecekte ISCAEE’nin Türkiye branşını kurduğumuzda buna önyak olacağız.

Ş.D.U: Zengin bir kültürel geçmişe sahip ülke topraklarında yaşıyoruz. Ancak bugünlere gelişimde kopuşlar, kayıplar, yenilenmeler var. Siz de geçmişten kaynaklı Osmanlı Tuğraları ile bütünleşmişsiniz. Neden böyle bir alan neden ana renginiz mavi?

Z.Ç: Ben Tuğraları çalışıncaya kadar bir çok farklı konuyu ele aldım. Kim olduğumuzu, nerede yaşadığımızı bilmemiz gerekli. Bana göre yerelden evrensele varmak sizi daha kalıcı yapıyor ve uluslararası platformda kabul görüyorsunuz. Anadolu’da seramik kültürü Hitit’den Frig’e, Selçuklu’dan Osmanlı’ya kadar çok zengin ve çeşitlilik göstermektedir. Ben sadece Osmanlı Tuğraları ile bütünleşmedim. Tuğralar sanat yaşamımın bir kesitinde ele

stress this a lot. There isn’t adequate equipment or materials. Innovation is necessary for all ceramics departments in Turkey. They have to set a purpose, a target, a vision. Students must be given facilities. Technical equipment must be increased; participation of students in educational exchange programs like Erasmus and Socrates done with European Union must be supported, relations with other countries must be developed. In Anadolu University, at our department, it all started with these relationships. One of the other points I find to be important is the enhancement of relations with the ceramic industry. Relations achieved so far are mutually in good faith and positive but are inadequate. I believe all that ceramic departments offering education in Turkey come together as soon as possible and start work necessary for innovation. That in fact, this is an obligation. There is such a union in U.S.A. NCECA convenes at a University regularly every year. I hope when we establish the Turkish branch of ISSCEE, we will lead the way here in the near future.

Ş.D.U: We live on the soil of a country with a rich cultural past but there are breaks, losses and renewals in our journey to these days. You have been integrated with Ottoman Tugras coming from the past. Why such a field, why is your principal color blue?

Z.Ç: I worked on many different topics until I started working with tugras. We have to know who we are and where we live. For me, going from the local to the universal makes you more permanent and you are accepted in the international platform. The ceramics culture in Anatolia is very rich and diverse from Hittites to Frigs, from Seljukis to the Ottomans. I didn’t integrate only with Ottoman tugras. Tugras was a subject I dealt with in a cross-section of my artistic life; I believe I did the right

aldığım, ele alarak doğru ve iyi de yaptığımı düşündüğüm bir konu idi. Anadolu kültüründen yararlanarak pek çok çalışma yaptım. Çalışmalarında gereksiz süslemeler, seramiği yoracak zorlamalar yok. Hangi kavrama gönderme yaparsam yapayım malzemenin gelenekselliğinin farkındayım.

Ş.D.U: Anadolu Üniversitesi Seramik Bölümü bildiğimiz en eski bölümlerden, öncülerden. Siz mezun ettiğiniz gençleri sektöre rahat yetiştirebiliyor, kolaylıkla iş bulabilme imkanı verebiliyor musunuz, karşılaşılan zorluklar neler, tıkanan noktalarda neler yapıyorsunuz, neler yapılmalı?

Z.Ç: Güzel Sanatlar Fakülteleri, Seramik Bölümleri'nden mezun gençler farklı alanlarda çalışma fırsatı elde ediyor. Seramik sektörünü seçenler yanında sanatçı olarak yaşamlarını sürdürenler, kendi atölyelerini açıp, kendi tasarımlarını üretilip satanlar, meslek liselerinde seramik öğretmeni olarak çalışan öğrencilerimiz yanında yükseköğretimde seramik bölümlerinde öğretim elemanı olarak çalışanlar da var. Ayrıca temel sanat eğitimi aldıklarından tekstil, mobilya tasarımı, takı tasarımı gibi diğer sektörlerde tasarımcı olarak çalışan birçok öğrencimiz bulunmaktadır. Ancak sektörün ihtiyaçları, gelişen teknolojileri göz önüne alarak bu yıl bilgisayar atölyelerini yeniledik. Bilgisayar aldık. Hem üç boyutlu, hem de desen tasarımında gerekli programların öğrenilmesinin sektörde işe başladıklarında onlara büyük katkılar sağlayacaklarını anladığımdan buna çok önem verdik. Şu anda gelişmiş bir teknolojiye sahip bilgisayar laboratuvarlarımız ve donanımlı atölyelerimizde eğitim yapıyoruz.

Ş.D.U: Sektör size kucak açıyor mu, sektörden beklentileriniz neler, endüstri ile ilişkileriniz nasıl, tasarım olarak dünyanın nabzını tutuyor, sizin öğrencileriniz, yetiştirdikleriniz tasarım alanında endüstride rahat iş bulabiliyor mu?
Z.Ç: Bölümümüzün Eskişehir'de Anadolu

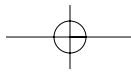
thing and the good thing by doing so. I made many works starting from Anatolian culture. There are no unnecessary decorations, forcing which would make ceramics weary. I am aware of the traditionality of the material which ever concept I may refer to.

Ş.D.U: Anadolu University Ceramics Department is one of the oldest departments we know, one of the leaders. Can you place your graduates in the industry easily, can you give them the opportunity to find a job easily? What are the faced problems; what do you do at congested points; what must be done?

Z.Ç: Young people graduating from faculties of fine arts and ceramic departments get the chance to work in different areas. Beside those electing the ceramics sector, there are those who pursue their lives as artists, who start their own studios, who make and sell their own designs, or those work as ceramics teacher in professional high schools and there are also those who work as members of faculty in ceramics departments in higher education. Also, we have many students who work as designers in other sectors like textile, furniture design and jewelry design since they receive basic art education. But this year we renewed computer workshops considering the needs of the industry and advancing technologies. We bought computers. We emphasized this a lot since I figured out that it will help them a lot when they started working in the industry if they know the necessary programs both in three-dimensional and also designs. Today, we have computer laboratories with advance technology and we are offering courses in our well equipped workshops.

Ş.D.U: Does the industry embrace you? What are your expectations from the sector? How is your relationship with the industry? As design, you're holding the pulse of the world; do your students, the ones you develop find jobs easily in the industry in the field of design?

Z.Ç: That our department is in Eskişehir in Anadolu University, is a big advantage. Up to

Sanat / Art

Mart-Nisan / March-April 2007/ No.20

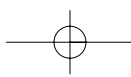
“Anadolu Üniversitesi’nin en önemli özelliklerinden biri sanatın tüm dallarının yanında olması ve tüm sanat etkinliklerini desteklemesidir”

“One of the most important characteristics of Anadolu University is that it stands by all art disciplines and supports all art activities”

Üniversitesi’nde olması büyük bir avantaj. Şimdiye kadar sektörün desteğini hep aldık. Öğrencilerimizin stajlarında ve diğer taleplerimizde bize yardımcı oldular. Ancak ilişkilerimizin çok yoğun olduğunu da söyleyemem. Tasarım gerçekten dünyanın nabzını tutuyor. Kimi öğrencilerimiz bu firmalarda tasarımcı olarak görünüyorsa da bence yurt dışından alınan tasarımları iyileştirip, kullanan ara elemanlar gibi çalışıyorlar. Belki çok azının tasarımları aynen uygulanıyordur. Yetenekli yaratıcı öğrenciler, sektörde kayboluyorlar. Ayrıca çok yetenekli genç seramik eğitimcileri, sanatçıları, tasarımcıları ne yazık ki kendilerini gösterme fırsatı bulamıyorlar. Genç tasarımcılara fırsat verilmeden yeteneklerini anlayamazsınız. Ülkemiz de çok zengin kültürel değerlere sahip ama ne yazık ki yabancı bir tasarımcı bu değerlerden etkilenip, bir ürün geliştirdiğinde çok önemseniyor. Ben bu noktada çok üzülüyorum. Ama iş kaygısıyla, yaşam kaygısıyla bakıyorsunuz firmada alanın dışında farklı bir işte çalışıyor. Sektör bizim eğitim

now, we received the support of the sector all the time. They assisted us in the training of our students and in our other requests. But I can't say that our relationships are very intense. Design really holds the pulse of the world. Although some of our students appear as designers in these firms, I think they work as intermediate staff improving and using designs they get from abroad. Maybe designs of very few of them are implemented as is. Talented, creative students disappear in the sector. Also, very talented young ceramic educators, artists and designers unfortunately are able to show themselves. You cannot understand their talents if you don't give opportunities to young designers. Our country owns very rich cultural values but unfortunately when a foreign designer is affected by these values and develops a product, this is greatly exaggerated. I am very sorry at this point but with concern for a job, with worries of life, one works at a different job outside his or her field at the firm. The industry does not know our educational programs either. From this angle,

Uluslararası Seramik Eğitimi ve Değişim Programı, 2005
Mexico City, Meksika
International Ceramic Education and Exchange Program, 2005
Mexico City, Mexico

programlarını da bilmiyor. Bu açıdan birbirimizi daha fazla tanımamız gerektiğini düşünüyorum.

Ş.D.U:Seramik sanatçısı, bir eğitmen olarak, endüstri ve eğitim arasında nasıl bir denge kurulmasını arzu edersiniz, tasarım dünyasında ürünlerin dünyaca kabul edilebilmesi, dikkat çekebilmesi için ana unsurlar nedir sizce?

Z.Ç: Bu soruya Kore Devlet Üniversitesi'nde yapılan uygulamayı örnek göstererek cevap vermek isterim. Onlar Kore'de birkaç seramik ve porselen üreten firmayla iç içe çalışıyorlar. Atölyeleri ve bağlı bilgisayar sistemleri ile bu firmaların tasarım stüdyosu gibiler. Öğrenci hem iki boyutlu, hem 3 boyutlu tasarımlarını fabrikaya okuldan gönderip, fabrikada modellerini yapıyor. Çalışmaları üretiliyor. Dönem projelerinin firmalarda üretilmesi sağlanıyor. Firma beğendiği tasarımları satın alıyor ve üretiyor. Böyle bir koordinasyon her iki tarafa da büyük katkılar sağlıyor. Biz böyle bir çalışma yapamıyoruz. Sektör, işini aksatacağını düşündüğü için ayağının altında öğrencileri istemiyor ne yazık ki. Ben özellikle bitirme projelerinde sektör ile ortak çalışma yapılmasından yanayım. Bu kolay değil ama doğru bir yöntem olduğunu düşünüyorum. Tabi taraflar bir araya gelip beklentileri paylaşmalı, birbirlerinin çalışmalarından haberdar olmalı.

“Ben seramiği anlamlı kılmak için çabalıyorum. Ürettiklerimi sorgulayarak onlara sahip çıkıyorum. Nesne ve kavramlar benim için önemli”

“I’m striving to make ceramics meaningful. I own up to them by questioning what I produce. Object and concepts are important for me”

I think we should know each other better.

Ş.D.U: As a ceramic fine artist and educator, what kind of a balance between industry and education do you wish to be established, what are the main elements so that products in the world of design can be accepted by the whole world and can draw attention?

Z.Ç: I would like to answer this question by citing the application in Korean State University. In Korea, they work together with several ceramic and porcelain manufacturing firms. They are almost design studios of these firms with their workshops and connected computer systems. The student can send both two-dimensional and three-dimensional designs to the plant from school and can make models at the plant. Their works are produced. Production in firms, of semester projects is made possible. The firm purchases and produces designs it lacks. Such a coordination helps both sides greatly. We are not able to achieve such an operation. Unfortunately, the industry does not want the students under its feet because it believes its activities would be disrupted. I’m on the side of joint activities with the industry especially in graduation projects. This is not easy but I think this is the right method. Of course, parties should come together and share expectations and be aware of what the other side does.